

OK, jeg har vel sagt det før:

Mine subjektive meninger, i beste mening. Er du enig har jeg rett, er du uenig er det ikke utenkelig at jeg tar feil.

Jeg har lest gjennom to ganger for å sikre at jeg er enig med meg selv.

Artig historie. Bra gjennomført. Mytologi, filosofi, fantasi - du har dekket det meste, tror jeg.

Veldig kompetent skrevet - om du klarer å ta det som en kompliment. ("kompetent" er ikke det beste ordet å bruke til sånt :) )

Hvem har du egentlig som målgruppe her? Hva er "hensikten med historien"?

Det virker litt som en gammeldags versjon av 50 shades :) (Forferdelig dårlig bok, så litt urettferdig sammenligning, men jeg står ved den.)

Jeg sliter litt med språket. Det bedrer seg underveis, enten fordi jeg blir mer vant til det eller fordi du roer litt ned. Det store problemet med å forsøke seg på en litt "gammeldags" språkføring er at det kan skyve fra deg lesere fordi det blir for "urytmisk". Fantasy er vanskelig der. Noen forventer en gammeldags språkføring fordi det "er gammeldags". Andre venter en mer moderne variant, men fremdeles tro mot tidsepoken. Må sees i sammenheng med hvem du faktisk har som målgruppe.

For meg kjennes det altså som det bedrer seg mot slutten. Så...

Jeg liker sånne ting som at du ikke bruker for mye tid på å beskrive hovedpersonen. Jeg har forsøkt å forklare andre at "å dra hendene gjennom halvlangt svett hår" når det røyner på er en bedre start enn "han beundret seg selv i speilet over kommoden, det halvlange, svarte håret falt over brede skuldre og"... Og at det etter min mening er bedre jo mindre som sies om hvordan folk faktisk ser ut. Jeg er vel tilhenger av... var det Elmore Lenard? Eller sa han primært "sa han" er bra nok, du trenger ikke alle de andre ordene for hvordan dialogen faller? Jeg tror han også sa noe om å beskrive folk.

Uansett - jeg liker det.

Men jeg sliter med å se personen som "helt" eller spesielt mandig. Det er for mye prat om det, uten at han får det til. I tillegg virker han litt dum all den stund han hele tiden "ser" hva jenta gjør uten å skjønne at hun ikke er en vanlig jente. Det er et av problemene med å skrive i første person - du kan ikke fortelle leseren annet enn hva hovedpersonen faktisk ser, selv om du kan tone det ned og forsøke å gjemme det bort. Her synes jeg det blir litt i overkant mye "ignoranse" i begynnelsen. (Historien som helhet fungerer fremdeles veldig bra, sånn om du har glemt at jeg også sa det!)

Det tar seg opp lenger ut i historien. (Har jeg rett i at du har skrevet historien over lang tid - og at slutten er mer "ny" enn begynnelsen?)

Om du forsøker å få frem at jeg-personen overvurderer seg selv hele tiden skulle jeg gjerne sett det tydeligere. Morsommere? Nå kjennes det bare rart at han ikke ser hva som skjer.

Bra bruk av mytologi.

Og bra bruk av religion. Jeg liker at han holder seg til "sin" religion - jeg har i andre tilfeller forsøkt å forklare forfattere at det ikke helt fungerer å lage et nytt trossystem for deretter å banne med vanlige norske banneord. Eller sende folk til helvete. (Unntaket er om du forklarer at deler av vår religionsoppfatning er FEIL og deretter bruke den delen av det vi faktisk har forstått... men du skjønner hva jeg mener.)

Jeg likte uansett måten du bringer det hele sammen på. Det er logisk, det forklares, det avsluttes. (Igjen, jeg skjelte ut en anmelder av den første Daredevil-filmen. Han mislikte filmen fordi "den var urealistisk". Du kan si filmen er dårligere enn tegneserien, du kan si den ikke utnytter potensialet som er, men du kan ikke anmelde en urealistisk film og slakte den som "urealistisk". Og få meg ikke til å snakke om Watchmen-filmen!)

Så:

Bra historie. Artig kombinasjon av mytologi og filosofi.

Du mister nok litt av publikum om du bruker et alt for gammeldags språk. Det er et valg.

Helten klarer ikke bevise at han er en helt i begynnelsen - og om DET er et bevisst valg bør du kanskje gjøre det mer tydelig også?

Samlingen og avslutningen er bra - jeg "tror" på løsningen og det som forklares der.

På detaljnivå:

- "De enkle og funksjonelle klærne er nok litt av grunnen til at hun klarte å holde følge med meg, men jeg undres over at de korte bena kan være så hurtige. Håret er kastanjebrunt og øynene også brune, ansiktet spekket med sikkert tusener av fregner."

HER tenker jeg hun har noe med trollet å gjøre ved første gjennomlesning... vet ikke hvorfor, men jeg er jo på utkikk etter en "twist" et eller annet sted.

"Heller ikke min barmfagre kompanjong,"

DET var ikke en del av beskrivelsen?

"og fortæres slik min stakkars ganger ble"

FOR mye mas om den hesten.

"Vi har jo vært sammen i dagevis"

- hvor lenge er det egentlig her? Dager?

"Snart skal vi hvile i tyttebærlyng og ha røde farger på min trut, sier hun."

vi/meg - skal han ikke spise tyttebær?

"Spør ikke skapninger større enn deg om sine hensikter, særlig ikke når hun er en kvinne"

sine/deres? "om deres hensikter".

og så plukker du "bæ" et eller annet sted.